

Urunk megkeresztelkedése

Mt 3,13-17

„Ez az én szeretett Fiam!”

Jézus és Keresztelő János nyilvános találkozása a gondolkodó hívó emberben sok kérdést vet fel. Vajon először látták egymást, vagy már korábban is? Jézus miért döntött úgy, hogy megkeresztelkedik Jánosnál, a Jordánban? Mit élt át Jézus és János a keresztelkedés kapcsán?

Amennyiben erre a három kérdésre válaszolni akarunk, akkor alaposan felül kell vizsgálni bibliaolvasó szemléletünket. Vajon ezt a történetet pusztán a történész vagy a teológus szemével kell olvasni? Ez az elbeszélés csupán egy epizód, két ember találkozásának a krónikája, vagy a találkozás jelentőségének teológiai kiértékelése? Akik ezt a kérdést felteszik, gyakorta egymás ellen játsszák ki a történeti és a teológiai szempontokat. A történeti elemzésbe nem fér bele Isteni hangja, a galamb képében leereszkedő Szentlélek, mert nekik így csak szimbolikus jelentőségük lehet. A teológiai szempontú elemzés pedig gyakorta nem foglalkozik a megtörtént esemény történeti hitelével, mert csak a tanítás szimbólumainak megfejtésére koncentrál.

Régi igazság, a felismeréseknek és a gondolatoknak is van történelmi idejük, csak nehezebb bizonyítani. Biztosak lehetünk abban, hogy Keresztelő János és Jézus nem először találkozott egymással. Működésük idejét különbözően írják le az evangélisták, de János tudósítása látszik leginkább történetileg hitelesnek, miszerint Keresztelő János és Jézus nyilvános működésének volt párhuzamos periódusa is, amelyben azonban ennek a találkozásnak kulcsfontosságú szerepe van. János prófétai missziója a kijelentése alapján sajátos jelleget nyer. Különös, hogy sorsszerűen fogalmazzák meg a keresztelkedés tényét, „így töltünk be minden igazságot” – ez a jézusi válasz, együttműködésre hívja fel a vonakodó Jánost.

Jézus szembesült a messiási eszmének korában elterjedt változataival: király, harcos szabadító, próféta és pap szerepelt az akkori elképzelések mögött. Jézus elfogadja a messiási címet és küldetést, annak minden nehéz feladatával együtt, de nem fogadja a korabeli értelmezését. Jézus a keresztelés kapcsán egy oldalra kerül a bűnösökkel, a megváltó Messiás nem felsőbbrendűségének hang-

súlyozásával kezdi meg nyilvános működését, hanem a bűnösökkel érzett szolidaritás kinyilvánításával. Sokak szerint a 17b versben szereplő „ez az én Fiam” kijelentést lehetne úgy is értelmezni, hogy idézet Izajásból, ahol „ez az én szolgám” szerepel. Az Iz 42-ben olvasható „szolga” (ebed) szót a keresztény ígéhirdetés „Fiú”-ra (paisz) változtatta, hogy kiemelje Jézus sajátos viszonyát az Atyával.

Jézus először néz szembe sorsával, és először sejklik fel Keresztelő János előtt a kortárs próféta igazi énje. János evangéliumából tudjuk, ezzel Keresztelőben nem zárult le a dilemma, vajon Jézus-e az eljövendő Messiás, hiszen még halála előtt is ezt tudakolja a tanítványaiból kiválasztott követeken keresztül. „Te vagy-e az eljövendő?” – firtatják a küldöttei. Nehéz volt elképzelni, hogy Jézus a megváltást úgy gondolta el, hogy kézen fogja a bűnös embert, és vele teljes szolidaritást vállalva, kivezeti a bűnből.

Jézus ezt a megbotránkoztató módszert választotta, nem Jánossal, nem kortársaival, nem a főpapokból alakult bírósággal egyetértésben, hanem az Atyával egyetértésben, hogy megmutassa: Isten legerősebb érzése az ember, a bűnös iránt a szeretet, pontosabban a megváltó szeretet. Ezt pedig meg kellett mutatnia, hogy első lehessen a bűnösök közül, aki az elveszetteket visszavezeti az Atyához.

Azóta is a legnagyobb tragédiát csak azok tudják átélni, akik szeretnek, vagy akik szeretetükkel Istenhez akarnak visszavezetni valakit, valakiket. Isten szeretetének drámája folytatódik az Egyházban, s ez teszi teljessé művét.

Alámerített imája

Köszönöm, Uram, hogy sorsközösséget vállaltál velem azzal, hogy közénk, a bűnösök közé álltál. Köszönöm, hogy velem együtt ott voltál a Jordánban, s mindig ott vagy, amikor megtisztulásra van szükségem. Mint szenvedő Szolga az én szenvedéseimben is jelen vagy, mert kinyilvánítottad, hogy egy utat akarsz járni velem. Hálát adok neked, hogy mindennap tanítasz arra, hogy az Atya akaratát cselekedjem, amint te is szüntelen azt kerested. Ez ad erőt ahhoz, hogy felismerjem: a te szeretett gyermekek vagyok. Szentlelked világosítson meg, hogy el tudjam fogadni ezt az általad felkínált szeretetet, és továbbadhassam embertársaimnak. Amen.